

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosc je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedzelske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščezěrnj w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostać.

2. njedzela adventa.

Aut. 21, 25 — 36.

Aschesczijenjo přěnschich czašow běchu teho mēnjenja, šo je šašopschińdženje teho Anjesa zyle blisko. Woni šebi myšlachu, tón Anjes šteji piched durjemi a móže kóždu wokomik šastupić. Potom by tu kónz šwěta byl, potom by jeho gmejna byla wumóžena. Tehodla běchu jich wutrobny a myšle na to štožene: tón Anjes je blisko. Woni dyrbjachu wšchal našhonicz, šo šo tón Anjes komdži. Ale to jich nadžiju njemóžesche mylicz. Woni móžachu tola czaťacž. A runje tuto czaťanje jim šhrobłoscž, šezěrliwoscž, wutrajnosčž a wěstoscž jich nadžije pschisporjesche.

A dženska? Šchtó na to myšli, šo je dopjelnjenje teho, šchtož w druhim artiklu wušnawamy: wotkal wón pschińcž budže, šudžicž žiwych a mornych, blisko? Šo, šchtož psched nami leži a se šwojimaj woczomaj widžimy, ma tajku móž nad cžłowškej dušchu, šo to njewidomne a pschichodne lohko š woczow pušchczamy, haj ša njewěšte džeržimy. Šizom šwjaty Pětr w šwojim druhim lišče na wušmēmzow pokasuje, kotšiz budža rjeknyčž: „Šdže je tón šlub jeho pschichoda? Ššchetoz wot teho czaša, jako wótzojo šu wušnyli, wostanje wšchitko tak, kaž je bylo wot špoczatka teho štworjenja.“ A w našchich dnjach niz jeno šwětnje šmyšleni nadžiju na Anjesowe šašopschińdženje jako hoke wumyšlenje wušmēšchuja, ale šamo tajzy, kotšiz šu wěrnosczi ewangelija pschihšileni, šo nad tutym woczatowanjom pohóřschuja a špytaju, šlubjenjam, kiž na njo pokasaju, druhu myšl podšunyczž.

Dženšnische šezenje ma tehodla wulku waznosčž. Wono naš wšchitkeho dwěla pschesbēhnye, nam wobšwēdčuju: Jesuš ša šo pschińdže. Na tutón podawš Bóh šwět pschihotuje; budžmy tež my na njón pschihotowani.

1. Šobozni mjes židami na israelski troscht, t. r. na pschilhad šlubjeneho mešiaša czaťachu. A tola je přenje šjewjenje našcheho Šbóžnika wšchitkich pschesšlapnilo. Šo runje nětko, hđžež póhanjo nad Božim wušwolonym ludom kněžachu, hđžež bēšche lud šawutlenny a rošhonjenny, šo tón šjewi, kotrehož běchu profetojo a kralojo widžecž chzpli a kotrehož tola njeběchu widželi: to nikomu njebě do myšlow pschisšlo. Chzpl pak něchtó přecž, šo jeho šjewjenje njebě derje pschihotowane, tón njeby šlawišny židowskeho luda, haj zyleho šwěta prawje šnal. Šakle jako bē czaš dopjelnjenny, Bóh šwojeho Šzyna pošla. Šo šo Jesuš narodži, njeje šo pschipadnje štało, njeje podawš, kaž hewal šo džecžo narodži, ně, Jesušowy narod je šrały plóđ wšchitkich šlawišnow israelskeho luda, haj zyleho cžłowjestwa, je dopjelnjenje wšchitkich přjedawšchich šjewjenjom a wódženjom Božich.

Šodobnje budže po Božej radže š Jesušowym druhim šjewjenjom, hđnyž w krašnosčzi šašo pschińdže. Tež wono šo pscheczimo wšchemu woczatowanju štanje. Runje kaž potolecžena šnyčž, kaž paduch w nozy wón pschińdže. Runje hđnyž je šwět najšlubšicho do šemškich wězow, do štaroscžow a šwješelenjom žiwjenja šaplecženny, hđnyž powšchitkowna šasparnoscž tež wērjazych šapschimnje, hłóš šallinczi: Tón Anjes pschińdže! Ale tež tuto pschińdženje šo bjes pschihotow nještanje. Šotre šu tute pschihoty?

Njebjo a semja budžetej sahinycź, ale moje słowa njebudźa sahinycź, praji tón Anjes. We wschittkich pschemjenjach semskich wobstejnoscach a człowskich mjenjenjom je Anjesowe słowo njepowalne a njekhablate woštało. Kaž psched lětstotkami, tak je hišcize dženša žiwe a mózne, njepschekolny šwědt pschecziwo wschemu bjesbóžnemu waschnju. Hdyž człowśka, wot wěry wotpadnjena mudrosć Šhrystusowemu słowu sahinjenje wěšczi, šo jeno na to dopomámy, šo je šo tuto wěšczenje hižom hušto s runej khroblosću wuprajilo, ale šo pschezo jako selhatne wupokasalo. Tuto słowo pak wot spoczátka hač do kónza na dopjelnjenje Božej rady pokasuje, njepschewstawajzy wotym rěczi, šo Šhrystus sašo pschińdže, nam wukladuje, šhto mamy šebi s teho sa šwoje žyłe sadžerjenje wsacz, czeho mamy šo bojecź a nadžecź, kať mamy džělacź a kať czeťpjecź, kať mamy semske kubla wobhladowacź a wuži-wacź, šo njebychmy na šwojej duschi schłodowali. A hdyž tuto słowo šo pschezo dale wot luda t ludu rospšesczera, wono ludny na Šhrystusowy pschithad pschihotuje; pschetož to ewangelijon wot teho kralestwa budže předomane po wschem šwěcze, a tehdy kónz pschińdže.

Bóh pak tež psches wschelake snamjenja a džiwny šwět na sašopschińdjenje šwojeho Šyna pschihotuje. Tajke snamjenja šu wulke, powšchittkowne nusy, hdyž šo ludžom sezuje psched strachotu a woczakowanjom tych wězow, kiž na semju pschińdu; wulke satšchakšjenja w štwórbje, kotrež kóždemu sacžuwacź dawaju, šo šwět, kajkiž nětko je, stajnje njewostanje; hibanja w žiwjenju ludow, hdyž jene semske kralestwo šo pschecziwo druhemu šběha, šo by jo póžrjelo, a psches žalostne wójny šo šbože njelicžomnych smiezi. W naschich dnjach tajke schumjenje morja a žołmow wošebje pytuujemy. Wójny šu wschaf pschezo na semi byle. Ale hušto je šo prajilo, tute wójny šu jeno s czeleczelakomnosće tych móžnych wukhadžale, kotřiž ludny pschecziwo jich woli t wukonjenju šwojich nahladow trjebaju; bychu-li ludny šame sa wójnu abo měr šo rošbudžicź mohle, by tu czaš wěczneho mēra byl. A nětko šmy šhonili, šo je runje hlóš luda w Šendželskej a Franzowskej šebi tu wójnu žadať a šo pschewrótnjeny ludowy buch na smiczenje druhich ludow džywa. Njedyrbi to w naš žadanje po sałożenju tamneho kralestwa šbudžicź, w kotrymž budžka człowjekojo je wschittkich ludow, rěczow a jazykow jako bratšja a šotry pod jenej hlówu šjednoczeni?

Wošebje pak mamy w tym, šhtož šo s israelskim ludom štawa, tajke pschihotowanje pschipóšnacź. „Šawěr-nje, ja praju wam, šo ta šchlachta njebudže sahinycź, hač šo to wschitto štanje.“ Njesteji tutón lud mjes nami kať nalemjeny, ale niž dolemjeny šhtom, kotryž šo pschezo dale šeleni? Bjes krala, bjes wóžneho kraja, bjes temola, bjes wopora je wón dale žiwy, potajnistwo a hudanczko sa kóždeho, kotryž bibliju njesnaje. Lětstotki šu šo minyłe, ludny šu pschischle a šaschle abo se šwojimi pschewinjerjemi šo směschale, šo nješbu wjazny roššnacź: tutón lud je wschitte nusy pschesczěhanja njepschewinjeny pschětrať a je hač do džěbnischoho dnja lud šam sa šo, wot wschittkich ludow wotdžěleny. Židža žaneho kraja wjazny nimaja, a tola nješbu bjes wobšedženštwu; se šwojim mammonom šu woni što krocź šebi šwojich potłóczerjom šlužobnych sežinili a pschewinyli, niž wschaf po nadamku, wot Boha jim datym; pschetož po Božej woli dyrbjeli woni wschaf wóžerjo ludow bycź, niž psches šwoje pjenjeny, ale psches wěru a pobožnosć. Šelko je pak wěšte, njepowalny do-

pokas šu woni sa wěrnosć Šhrystusoweho wěšczenja, a tamny duchowny na praschenje Šjedricha Wulkeho, šhto je wěšte šwědczenje sa wěrnosć biblije? žyłe prawje wot-molwi: Židža.

2. Hdyž pak Bóh wschitto cžini, šo by šwět na sašo-pschińdjenje šwojeho Šyna pschihotował, je tola našcha pschishušnosć, šo šo tež pschihotowacź damy. Šhto t temu šlušcha? Do tijoč šlabosćow móža tež cži, kotřiž šu hižom Šesušowi wuczobnizy, lohko šapadnycź a šo tak wo žyłe žohnowanje jim postajeneho wěczneho herbštwu pschijnjecź: sechernosć, lěnjosć, struchlosć.

Do duchowneje sechernosće móže człowjek psches cžělny lóšcht a starosć šwěta šapadnycź. Wóšhtarštwu a starosć wutrobu tak rošpšochuje a poczežuje, šo tón, kiž je jeju wotrocź, šapoczina drěmacź a škóncžnje wušnje, kať tamne knježny, a šapomnja, šebi woliya sa pschithad nawoženje nahromadžicź. Cžim bóle semske smyšlenje cže napjelnja, cžim bóle njebjeste smyšlenje w tebi wotemrěwa. Šehodla tón Anjes warnuje: Šladajcze šo, šo wasche wutroby njebudžka wobczězene s wobžranštwom, s wopikštwom a se starosćemi žiwnosće, šo was šo džen njepschekhwata.

Štrach lěnjosće nam hrosy, hdyž šo tón Anjes se šwojim pschińdženjom komdži a naš dolho na dopjelnjenje šwojich šlubjenjom a hroženjom cžakacź dawaja, abo hdyž wschědne naložowanje naschich šwuczenych pobožnych waschnjom naš po něczim sa Bože słowo tupych sežini a jeho móž na naš wošlabja. Wulke šahorjenje šo s wjetšcha wotmēnja s wěštej wotpjatolsću a horjaza lubosć s šimfo-iczu a bjesdžakniwosću. Tón Anjes pak praji: Šhtóž do kónza pschětraje, tón budže šbóžny. W dobrym lěni bycź njeje mjenje štrachne, dnyžli šo t štemu pohanjecź. Šhtóž na šebi njewachuje, šo najprijedy w małych špytowanjach podšunje a šhabla, ale škóncžnje tež sa te wulke rošbudžaze wojowanje wjazny khmany njeje. Duž wotewómy šwoju wutrobu šbudžěštemu napominanju teho Anjesa: Wachujcze kóždy cžaš a modlcze šo, šo byšcize dostojni byli, cžeknycź temu wschittkemu, šhtož šo poda, a wobštacź psched człowškim šynom.

Štruchlosć a bojosć šo lohko do wutroby dobywa. Hdyž cžěžnosć a žalosć, wojowanje a šylšy žaneho kónza nimaju; hdyž je jena nusa lědma pschětrata a druga, wjetšcha sašo psched durjemi šteji; hdyž špjeczenje pschecziwo temu Anjesej a jeho kraleštwu džěni wote dnja pschibjera a wotwad pschezo dale wokolo šo žerje; hdyž je bēdženje pschezo horzysche a my, to móliczke štadło, se šwojej šlabej mozu na žane waschnje šo njemóžemy mēricź s wulkej, móžnej njepschecželskej šylu: s wotkal dyrbi nam šmužitocź a khroblosć pschicź? Ale, Bohu budž džak! tón Anjes tych šwojich njewopušczi. Kať pschecželne wón bojasnych trošchtuje: Wobšěhncze šwoje hlómy tehodla, šo šo wasche wumóženje pschibližuje. Štyšnosće pošled-nich cžakow, štrožele a žalosće, kiž potom pschińdu, nješbu niczo druge, šhiba nalětne wětry, kotrež pschipowjedaju, šo šo nalěczo bliži. Šotom tón Anjes pschińdže, tych šwojich wumóž.

Luby šchescžijano, hač ty w šwojim semškim žiwjenju docžakajš, šo tón Anjes widomnje sašo pschińdže? Šhtó mohł na to wěšte wotmolwenje dacź? Ale žyłe wěšty je tebi tola kónz twojeho žiwjenja. Ty wotšal pocžehnjesh a t twojemu Anjesej póndžesh. Šraščna wěž je, do rukow žiweho Boha šapadnycź. Ale šbóžny je kóždy, kotryž ma wuczeť t jeho šmilnosći. Tón cžaš nam

wščitim pschindže, hdyž psched swojim sudnikom stejimy; nchtó jemu njemóže wučeznyč. Potom wón tym jenym rjeknje: dźicze precz wote mnje — psched tym naš swar-nuj, luby njebjeski Wótče! Ale tym druhim chze wón rjeknyč: pójče sem — t temu nam pomhaj, luby Wótče w njebjesach! Čzaš je krótki, samolwjjenje je czežke, sudnik steji psched durjemi: o budžmy śwěrnj wotrocžy swojeho Knjesa! Hamjen.

M. w Hr.

Adventske hrónczko.

Slej, twój Šbóžnik steji i nowa
Psched durjemi wutrobny;
Šstnyš! kať wón tam kłapa, woła,
Pscheje šebi hospody.

Ty šy šhory, wopomá to!
Wón ma dušchow lěkarštwó.
D duž wotewé durje jemu,
Dowěrnje praj takle t njemu:

Hosianna! Powitany
Budž mi, luby Šbóžniko!
Pój, mój dom je šhotowany,
Ščžin šej we nim póšłancžko!

Durje šym cži wotewriť,
Pschebyť rjenje wudebiť;
Duž dha pój, šo by w nim bydlit,
Šaťo kral na trónje šydlit!

F.

Sšerbaj

abo

Ščtož šypajš, to mjelěš.

Powjedańčžo ša Ššerbow
wot
dra. Ššula.

(Pofracžowanje.)

6. štam.

„Wušwol šej pucžit žitwjjenja,
Šaj kajkiž šo cži špodoba.“

Hdyž běščaj Šan a Šurij wušščtoj, šo knjes Šipinski šwoju džowezicžku woprašča: „Ščto dha šy jimaj daťa, Šańžka?“

„Luby nanko?“ hólčžka wotmolwi, „budžěš na mnje šty? Mi tak žel čžinješče, šo dyrbitaj taj wbohaj hólčžezaj bjes nanka a macžerki po šwěcže čžahacž, a duž šym jimaj tón pjenješ daťa, kotryž wot tebe dostach, jako njedawno twoja dań pschindže. Šsy šty na mnje, luby nanko?“

„Nješšym, nješšym!“ džěšče knjes Šipinski. „Ty šy prawje čžinika, moja Šańžka, šo šy čžyžka jeju šwješelicž. Wostan pschezo tať luboščžiwije wutrobny.“

Naščeš pachotaj běščaj wješ Šipiny wopuschčžikoj. Wino bē jeju troščku šahoriko, ale njebē jimaj myšle pschewšato; pschetož knjes Šipinski běšče prawje lohke wubrať, dokelž wjedžišče, šo czežleho wina njebudžiščtaj šnješkoj. Pschede wšy pať wotewriščaj tej papjerjanej šawalkaj. D kajka běšče tudy jeju radosčž! W kóždej papjerzy čžewjenny škoty težěšče.

„Šurko, mój Šurko!“ Šan wołášče, „kajke je naju šbože! Telto pjenješ hiščeže ženje nješšmoj w rukach mětoj! Šdy byščaj to wbohaj šarščeš wjedžakoj, o kať byščaj šo wješeličtoj! Tón dobročžiwny knjes! ta dobročžywa hólčžka! Naju šerbske

pěšnicžki šy šo namaj tola prawje derje šapłacžike! Derje, šo šo nješšmoj šerbskeho hańbowakoj!“

„Šaj woprawdže, Šanko!“ šnapšchecžiwj Šurij. „Mój pať tež budžemoj pschezo šerbskeje myšle; wščato šmój šo Ššerbaj narodžikoj. — D telto pjenješ! Nětko šo štaracž njetrjebamoj! Šratšiko, mi je myšlicžka pschishčka, kotraž šnadž by šo cži lubika! mój šnadž mohkoj šo nětko kusť dale w šwěcže rošhladacž. Ty drje wuradžišč, kať byščmoj šapocžakoj.“

Ša to Šan prajěšče: „To je šłowo kať worjech! To je, Šurko, hižom dawno moja myšl byťa! Šaťo běščmoj hiščeže domach, dha běšče mój wotpohlad, najprjedy Drježdžany wohladacž, tam něhdže pošlužicž a pošdžiščo dale hič hacž do Šipška dele. Do Drježdžan a do Šipška — ša tym pschezo stejach. Dokelž pať šo namaj tudy ničžo trjehicž nječha, dha móžemoj tu myšlicžku štoro wuwješč. Ale hdyž mamoj nětko pjenješ w rukach, pyťajmoj i nich bóršy wužitť čžahnyč. Šať to šapocžnjemoj, cži jutšje wuľožy; dženšpa pať šo do Drježdžan wrócžmoj.“

„Ščto w Drježdžanach čžemoj“, džěšče Šurij, „to poprawom njewidžy; ale twoja rada budže wěšče dobra. Tehodla tam džimoj.“

Šola Šipinskiš šo hiščeže wjele wo tymaj pachotomaj rěčžěšče; wščitim běščtej šo jeju dobrej a prawdžiwěj woblicžki špodbakoj, a jeju špěwanje běšče jim wješele čžiniko. Woššebje Šańžka na njeju šabycž njemóžěšče a powjedášče dwazhycži krócž, kať je jeju přeni hłóš šašlyščaťa, kať je wbohu kłanku na boť čžižka, t ščženje škocžika, psches lišče kufaka a jeju šejšrawacž widžaka. Tež roškladowášče na drobnuščke, kajku měješčaj draštu, kajkej rubiščžy woľoto šhije, kajkej wočži, kajke šuby, kajki nóš, kajke woľošy, a kať wjele běščaj wjetščeš hacž wona.

Tež jeju pěšnicžki buchó tónšamy wječžor špěwane, a knjes Šipinski šo nimale šhory šmješče, kať jecho žywa Šańžka pschi tym dodžěłowášče. Šať pať tež běšče na drugi a na šecži džen a hiščeže wjele — wjele dnjom. Šańžka wščitim hoščžom powjedášče a poššowášče, ščto bē šlyščaťa, widžaka a nawuťka. Šara hušto tež na wutwarť a do šhlódnizy šhodžěšče a pod lipu šnapšchecžča pohladowášče. Šóždy ras pať šo i tymi šłowami wrócži: „Ničžo widžecž njeje! Šam nješčaj! Šaj lóšššaj pachotaj! Wščak je jimaj luby nanť tola kaťať, šašo pschindž!“

Džen po dnju, měšaz po měšazu šo pominy, a Šan a Šurij šo ženje njepoššajščaj. To Šańžku jara mjersášče. Šene poššdnje tehodla rjekny: „Luby nanko! Mi šo šda, šo ščaj šebi taj pachotaj ša taj pjenješaj něščto dobre kupikoj, šnadž šščleńžu wina, a šo šebi nětko njewěritaj, šašo t nam pohladacž.“

Šan pať jej wotmolwi: „Nē, Šańžka, nē! Ša šym šlyščať, šo Ššerbjo pjenješy njerosmjetaju, ale šo šwěru šhowaja, ščtož móžša šalutowacž. Najššerje ščaj te pjenješy domoj poššakoj štaršchimaj t poššěščku abo t porjedženju hoššodarištwá. Š ščtož šebi štarščeš na to wasčnje w hoššodarištwje porjedžitaj, to je junu džěčžom šamym t wužitku.“

Šańžka nanowym šłowam wěšěšče a dobreju pachotom šhwalešče. Šan pať šhudat njeběšče; ale Šan a Šurij běščaj šwoje pjenješy hinať naťožikoj.

7. štam.

„Šdyž to šłóncžko hřeje,
Dha šo kweťka šmēje.“

Šědnacže abo dwanacže lět běšče šajščto, a pachotaj njebščaj wjazny do Šipin pschishčtoj! Šnjes Šipinski bē šwoju Šańžku na bohateho mlódeho Šolaka wudať, kiž Štanikšław Šečoššławski rěłášče. Šnjes Šečoššławski běšče i Šólškeje pschishčtoľ, lēto w Drježdžanach poššydlit a šo potom, dokelž šo jemu tam

prawie njeľubjesche, se swojej žónku do Lipska podať. W symje p...wajche w měsce nutska, w lécze pať wonkach na wšy w léczyhm bhdlenju w Nowosjedlizu.

Město Lipsk je s wjetscha rjenje twarjene, ludžo řu pscheczel-nimi jedyn pschecziwo druhemu a njewotczahuja řo jedyn wot druheho; ale kóždy pschistojny cžlowjek řo s pschistojnym towaršchi, njech je hewaf s wotkalž chze. To řo knjesej Vechořkawske mu spodobasche, pschetož wón k tym semjanam njeřkuschesche, kotřiz jeno semjana wyřoko waža a druhich sazřiwaju.

Bějsche pať nalěto po jutrach, a Lipsčanska mařsa bě řo hižom řapocžaka. Žara wjele zřnych bějsche řo do Lipska pschichadžako: tajkich, kiž chzřchu pschedamacž, a tajkich, kiž chzřchu řupowacz. Ludžo s dalolich krajow běchu tam widžecz, tež Turkojo, a w jara wřchelafich rěczach řo tam rěczesche. Wjelby běchu wřchitke s jara wřchelafimi wězami, dróžřimi a tuřřimi, napjelnjene, a budy we wřchěch řucžifach jena pschi drugej řtejachu. We wjelbach a budach řo wřchitko piřanjesche; tať wjele wřchelafeho bějsche tam widžecz. Wokoło wjelbow a mies budami a řrijedža po hařbach řo wřchitko wot ludži mjerwjesche. To bě njewurjelnjena cžisč-čezna; pschetož jedyn chzřsche do teho řónza, drugi do druheho, — jedyn řebi tu wobhladowacz abo řupowacz chzřsche, a drugi řařo tam. — Tať je na kóždej mařř, hdyž je dobra; a řchtož to přeni ras widži, tón řo nahladacz a dodžiwacz njemóže.

Knjes Lipinski bě řo tež do Lipska pschijesť, dotelž chzřsche řaňřku a jeje mandželřeho wopytacž. Žene popořdne, jaťo runje cžisčezna tať wulka njebějsche, wřchitzy řřjo po mařř řhodžachu. Tať k jenemu wjelbej pschidžechu, hdyž řo we wulkim wolnje wřchelafa wolmjana, bawmjana a řidžana řtanina a wřchelafe rubisřka piřanjachu. Woni tam pořastachu, dotelž řo jim wřchitko prawje leřnje řrijadowane řdasche. řo řhwilzy řnjeni Vechořkawska na něřto pořasa a řjekny: „Teľe rubisřko by řo mi řpodobako!“ Knjes Lipinski pať hdydom pschistaji: „řójmy nuts, pohladajmy řebi na nje; ja řwojej řaňřzy hiřcže nicžo Lipsčanske řupit njeřřym.

„Ně, ně, ľuby nanko!“ řnjeni Vechořkawska řnapschecžiw. „řchtož řebi řama wubjeram, to tež řama pľaczu. řa mam řjenjeřti; mój mužik řo řwěru řa moju mójřnicžku řtara.“

řo tnych řłowach do wjelba řtupichu. řudy řo mľodaj psche-řupzaj psched nimi poklonisřtaj, řotrejuž woblicži bějschej řo řa-čezřwjenikoj. „To je! To je!“ řebi jedyn druhemu řchepnyřchtaj. řasřhi řupowarjo pať řebi te rubisřko wobhladachu, řpójnachu jo řa řjane a dobre a řřšchachu, řo dyrbesche dwaj cžezřwjenaj řlotaj winojte bncž. To řo jim njeřdasche drohe. We wofomil-njenju bě Vechořkawska dwaj cžezřwjenaj řlotaj s mójřnicžki wu-čzahnyľa a podawasche jej jenemu teju pschepřpřow. řón pať prajesche: „čezřwjenaj řnjeni, to je hižom řapľaczene.“

„Rať dha tomu?“ řnapschecžiw ta mľoda řona. „Se řnadž mój nan hižom řapľaczik, bjes teho řo řym řyřka?“

„řa?“ řawoľa jeřny nan. „řa řaneho řrosřka njeřřym řa-řpľaczik a njewěm, řchto dyrbi to wřcho rěřacz.“

„řaj“, džesche tón drugi pschepřpř, „mój bratr ma prawo, to je hižom řapľaczene. Wřmicže řebi tať wjele hacž chzeczje, a mój budžemoj hiřcže waschej doľžniřaj.“

Běchu-li řo cži řřjo přjedy hižom dživali, dha něřto hiřcže wjele bóľe njewjedžachu, řchto dyrbja řebi myřlicž. řo řhwilzy pať jedyn teju pschepřpřow je řřřowatymaj woczomaj ře knjesej řipinskemu džesche: „Njeřnajeczje wjazy řana a řurja, řotrajž řtaj wam pěřnicžki řpěwakoř a řotrejuž řcže tať bohaczje wobdarili?“

„řchto budžische řebi toľe myřlicž!“ řawoľa řnjeni Vechořkawska. „Wój běřchtaj řehdy žyle hinajschej, jaťo w řipinach pod řipu řej-řrawasřchtaj. — Wonař řtaj prawje pschirořřkoř a řo pscheměnikoj“, wobrocži řo ta mľoda řnjeni na řwojeho nana. „řeju drařta je

pěřna a řpodobna, jeju pocžinanje (wasřnje) je ľohke a pschistojne, a na jeju woblicžomaj je pódľa prawdy řbože a řpokojnosč widžecz.“

„Wř řcže“, řjekny řan, „jara dobrocžiwaj w řbudženju, cžezřwjenaj řnjeni. Ale řchtož tať doľho po řwěcže cžaha, řaž mój řmój, tón dyrbi řo mies ludžimi řochu pscheměnicž.“

„Wř drje řo, cžezřwjenaj řnjeni“, řapadže řurij, „hiřcže na to dopomnicže, řo bě wasř řnjesh nan mojemu bratrej cžezřwjenaj řloty dať, a řo wy mi tež jedyn řřicžisřcže s tymi řłowami: „Njech řtaj wamaj řaj řrosřkaj wuřitnaj.“ Wasche pschecže je řo dopjelniťo a je bohate řřody njeřřko. řsmój te řjenjes řať naložikoř, řaž řo mojemu bratrej řdasche, a řmój řebi wulke bohatsřwo dobyřkoř. řraschecže řo, řotrehož pschepřpřa chzeczje, kóždy wam to wob-řwědcži.“

„řrijedy pať“, pschistaji řan, „hacž te řjenjes řostachmoř, da namaj wasř řnjesh nan pořwaczicž, a tať hiřcže řenje njeběřmoř řwaczikoř... řsměm-li pňřycž, dha řo mi njeřapowjedžcže a pójcže wřchitzy s namaj do naju bhdľa: pořwaczmy dženřa řroma-dže pola naju. řřchi řej řřladnosčzi mójem řebi wjazy a ľepje powjedacz dhyřli řudy.“

Do teho řadanja bu rad řwolene.

(řřchodnje dale.)

Dwaj njerunaj wobrasaj.

řtwa řyřhi pľna je a bohata,
W nej leži wobľednjena řnjeřnicžka;
řu debi bľňšcž, řchaj řnyje drohotny,
řchto do bľšřki pať džerži we ruřy? —
řlej, s njeje wona wofřjedž řařnosčje
řswój řmjertny napoj k řebi wřaka je.

řraj wřchaj, řchto bějsche k temu pschicžina? —
Wřmi, cžitaj papřerku, kiž napřsa:
„řswět džeržak nej mi řwoje řľubjenje,
Wón řnicži mi najřjeřsche nadžije.
řchto něřto dale w řymľe řwěcže chzu?
řsmjercž řpěřřnu moje myřle řadachu.“ —

* * *

řam řhude holecžo leži w řhorowni
ř hižom mřje w řwojej bolosčzi;
řuž bliži řo k nej řnjeni wyřoľa:
„Rať mohľa bncž cži něřak pomozna?
řraj, řchto řnadž móžu řebi pořřicžicž,
ř cžim řwoju řřřnosč trochu polóžicž?“

řlej, řať řo řhorej wócžko řosřařni,
ř řřšch, řchto wona cžische wotmolwi:
„Mój pařřř řľódsřhi mi řbyř řiwjenja;
řa řraduju řo na řwař do njeřja.
řuž řřřřta prawdosč jeno pořadam,
ře řwojim řbóžnikom ja wřchitko mam!“

F.

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedleř.

Čisčer a nakľadnik: M. Smoleř.